

LBRIS

We know
books

LAURA DAVE

**Noaptea
în care
L-am
pierdut**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PROLOG

Știa că orice biograf ar hotărî că povestea vieții lui poate fi rezumată astfel: „Când Liam Samuel Noone a început să se îmbogățească, primul lucru pe care l-a făcut a fost să cumpere o bucată de pământ cât mai departe cu puțință de orașul său natal“.

Desigur, existau și locuri, strict vorbind, mai departe de Midwood, Brooklyn decât Central California Coast. Însă Liam a simțit că renaște când a ajuns prima dată în Carpinteria. Pulsul i s-a domolit, pieptul i s-a descleștat – o schimbare mică, și totuși seismică. A trecut prin orașul de pe țărm, aflat departe de lume, ca într-o ceață – lumea din jur era bătută de vânt și plină de simțire, chiparoșii se mlădiau în toate direcțiile, un umbrar încâlcit.

Liam era în primele zile de la preluarea companiei și venise cu avionul în vest ca să întâlnească un posibil investitor. Discutau despre construirea unui mic hotel elegant la treisprezece kilometri mai sus, în Santa Barbara – un loc liniștit pe deal, intim și luxos, cu patruzeci și opt de cabane independente, poteci de munte șerpuitoare, vetre în aer liber și alei pietruite. Un restaurant învelit în piatră.

Întâlnirea cu partenerul de investiție, un fost coleg de clasă pe nume Ben, era în casa de vacanță de pe țărm a lui Ben, pe Padaro Lane. Au stat pe terasa din spate, mâncând ouă poșate și studiind planuri, iar costumul lui Liam nu făcea față frigului care venea dinspre ocean. A băut mai multă cafea și a refuzat oferta lui Ben să-i împrumute un pardesiu.

La un moment dat, Liam a ridicat privirea spre est și a zărit o cabană cocoțată pe faleză în Loon Point. Era luminată de soarele care răsărea – galbenul incandescent se reflecta din faleză, poposea pe stânca albă și pe crângul de lămâi și portocali. Pe grădina de trandafiri.

Proprietatea cuprindea o bucată mare de pământ, două hectare frumoase, și priveliștea nesfârșită a oceanului, cu dealurile Santa Ynez de la poalele munților, în depărtare.

O bătrână locuia în singura clădire de pe proprietate, o casă fără etaj în stilul Craftsman, cu numele casei, WINDBREAK, scris pe o placă albă de lemn pe ușa din față. Liam a bătut la ușă și a întrebat-o cât vrea pentru casa ei. Ea a zis că vrea să trăiască acolo în tihnă, fără oameni care să-i bată la ușă întrebând-o cât vrea pentru casa ei. El i-a zâmbit și și-a cerut iertare.

– Oricum, nu mi-o pot permite, a zis.

Și atunci ea l-a primit în casă.

Acum, după mai mult de trei decenii – cum a putut atât de mult timp, pur și simplu, să *treacă*? – se plimbă pe marginea de nord-est, locul de privit preferat, cu oceanul desfășurat dedesubt, cu măslinii bătrâni și vântul uscatului și briza tăioasă dezlănțuite împrejur.

Trage adânc aer în piept, își înghite lacrimile care se îngămădesc în gât în vreme ce își amintește acea zi.

De obicei nu-i atât de nostalgic și n-a fost niciodată înclinat spre fantezie. Dar simte că o face: se preface, din nou, că e încă acel tânăr entuziast care bate la ușa unei bătrâne, vrând să înceapă o nouă viață. Spre deosebire de bărbatul mai vârstnic care e acum, cu o casă pustie în spate, cu nimeni care să-i răspundă la întrebarea unde a greșit. Cum de a ajuns aici, copleșit de emoții și ostenit, dar dorind să spună cu glas tare (în sfârșit, să spună cu glas tare) toate lucrurile pe care și-ar dori să poată să le întoarcă din drum. Nu-i tocmai regret. Nu-i nimic atât de stereotipic ori pasiv ca regretul. Nu. E penitență.

De aceea își tot amintește acele momente, într-o buclă nemiloasă: momentele la care încearcă să se întoarcă, să le retrăiască. Primul moment, la optsprezece ani, apoi la douăzeci, douăzeci și șase, treizeci și șapte și patruzeci și cincisprezece. Cincizeci și opt. Șaizeci și unu. Șaizeci și opt. În felurile care contează, sunt toate același moment, nu-i așa?

Aceeași alegere. Te îndrepti spre destinul tău sau te îndepărtezi de el.

Își proptește picioarele în stânca albă. Începe să cadă o ploaie ușoară. Când anume a devenit acest loc un punct de referință pentru ce n-a izbutit el să facă? Ar fi ușor (și probabil greșit) să spună că această schimbare este recentă. Dar, oricum s-ar fi întâmplat, încet ori dintr-odată, Windbreak este acum locul care îi amintește cel mai mult de el însuși. Ce ironic! În loc să fie evadarea care presupusese că avea să fie, o salvare de casa copilăriei de care fugise, se dovedise a fi tocmai opusul. Este pentru el capsula timpului.

Se întoarce și se uită la Windbreak, căsuța în stil Craftsman, cu toate luminile aprinse: două dormitoare,

două băi, o chicinetă. O casă, o cabană, mai mică decât casele de oaspeți ale oricăreia dintre proprietățile învecinate, ca să nu mai vorbim de casele principale, de 2 500 de metri pătrați. Toată lumea a presupus că el o să dărâme în cele din urmă căsuța și o să construiască alta. Această casă fără etaj, perfectă și așezată nepotrivit, nu era nici pe departe destul de mare ca să găzduiască o familie mare. Cu siguranță nu era destul de mare pentru familiile lui.

Însă nu era atât de simplu ca ridicarea unei case mai mari. Întotdeauna se temuse să-și aducă aici fiica atunci când era mică, și apoi băieții când erau mici. Zidul scund de piatră nu oferea siguranță în privința marginilor abrupte. Faleza aceea era prea abruptă, douăzeci și cinci de metri până la ocean, și bolovani, și țărmul Californiei. Dacă ar fi căzut? Dacă unul dintre ei, cu piciorușele lor iuți și coatele întinse, cădea peste margine înainte ca el să-l poată prinde?

Asta și-a spus, în orice caz. Era măcar adevărat? Sau adevărul era mai simplu? Întotdeauna îi plăcuse să fie singur. Singur sau cu ea.

Se uită peste margine, la valurile care scăldau țărmul la douăzeci și cinci de metri mai jos, la falezele zimțuite și frumoase, și puternice. Și știe că nu, nu-i doar egoism. E sigur de asta. E sigur că încerca, în felul său, să-și protejeze copiii. Chiar și când a eșuat (și nu se amăgește, a eșuat ca tată de mult mai multe ori decât a reușit), a vrut cu adevărat să-i protejeze.

Când, peste doar câteva clipe, Liam Samuel Noone e împins peste margine, în aer și răsucindu-se, acesta este, de fapt, ultimul lui gând. Pentru toate greșelile, ultimul lui gând.

„Mai bine eu decât ei.“

PARTEA ÎNTÂI

„Arhitectul lucrează pe țărmul memoriei.“

Mario Botta

CASE DE VIZITAT

- Așadar, ce crezi? Poate măcar să fie salvată? întrebă ea.

Stau în ușa unei case cu patru etaje acoperită cu gresie roșiatică, în Brooklyn, cocoțată pe marginea lui Cobble Hill. După părerea mea profesională, casa este remarcabilă așa cum este: foarte lată, cu ferestre de oțel, balustrade originale, tavane cu lambriuri înalte, la vreo patru metri. Și o grădină de cinci sute de metri pătrați pe acoperiș, cu vedere spre un colț luxuriant și frumos din Henry Street.

Mă întorc spre Morgan, clienta mea.

- Ce anume vrei să spui cu *salvată*?

- Păi, tu ești experta, dar e evident că locul trebuie să fie golit cu totul. E urât, știi?

Morgan clatină din cap, se pare că așteaptă să-mi pice fisa. E frumoasă și tânără (douăzeci și cinci de ani, poate douăzeci și șase) și poartă aceleași cizme albastre până la genunchi pe care le purta în cele câteva ocazii în care ne-am mai întâlnit. De fiecare dată a părut tot mai nemulțumită că e legată de Brooklyn. Nu știu dacă ceea ce nu-i place e casa roșiatică sau ideea să plece

din Manhattan, în general. Însă e limpede că această mutare nu-i ceva care s-o entuziasmeze.

Se mută în Brooklyn, îmi tot repetă, din pricină că logodnicul său, un soi de om de afaceri, insistă s-o facă. El a hotărât că vrea să părăsească Tribeca și mansarda lor de pe North Moore Street și să fugă în cartierul din afară. Încă nu l-am întâlnit pe logodnicul lui Morgan, deși se pare că el a fost cel care a insistat ca ea să mă angajeze. Vrea să facă nunta pe acoperiș, aici. Și, dacă tot vine vorba, să renoveze complet cele patru etaje de dedesubt.

- Când crezi că se poate face? întrebă Morgan.

- Care parte?

- Știi tu. Totul.

Arată spre toată casa în vreme ce țacănește în jos pe trepte spre livingul scufundat.

- Hai să vorbim întâi despre ce îți imaginezi tu, zic. Apoi putem să intrăm în detalii și să ne asigurăm că avem aceeași idee despre planificare. Sună bine?

- Sigur...

Se așază pe canapea, părând că acceptă acest plan. Dar își scoate din poșetă telefonul - e deja plictisită de detaliile pe care nici n-am început să le discutăm. Intră pe Instagram, și cei cinci sute de mii de urmăritori se uită la ea. Și e pierdută pentru mine.

Încep, oricum, să scot planurile originale ale casei. Fostul proprietar e un arhitect pe care îl cunosc din facultate. A muncit aproape trei ani ca să remodeleze spațiul pentru familia sa, fără să-i dea prin cap că firma la care lucrează soția sa avea să-i trimită în Colorado la puțin timp după ce s-au mutat aici. Există, desigur, multe feluri de a proiecta un spațiu, însă pot să simt atenția pe care a acordat-o el fiecărui amănunt - faptul

că livingul e spațios, cu o atmosferă destinsă, colțurile rotunjite, măslinul care echilibrează șemineul, lumina naturală care vine din trei direcții.

Poate credeți că arhitectura remarcabilă este construirea celor mai inedite, sculpturale clădiri. Dar eu înclin mai întâi de toate spre felul în care mediul oamenilor poate să aibă impact pozitiv asupra calității vieții lor. Mă concentrez, în mod fundamental, pe construirea de spații care pot să fie tămăduitoare. Sunt specializată în neuroarhitectură. Cei mai mulți dintre clienții mei sunt interesați de această abordare specială a arhitecturii, în care este vorba de proiectarea de spații benefice pentru bunăstarea generală.

Orice o înțelege Morgan prin *urât*, mă îndoiesc că ar interesa-o explorarea acestui tip de calcule.

- Logodnicul tău o să ni se alătore, totuși, sau o să fim doar noi două? întreb.

În loc să-mi răspundă, ea întinde telefonul pentru selfie și face botic. Ies din cadru cât de repede pot.

- Ar trebui să vină.

Acela este momentul în care logodnicul intră pe ușă, cu vântul iernii pe urme. E chipeș - înalt, cu umerii lați, maxilarul puternic, privirea intensă. E mai în vârstă decât Morgan, se apropie de treizeci de ani, și poartă un blazer de sub care iese gluga unui hanorac, făcându-l să pară mai tânăr.

De asemenea, după cum se dovedește, e fratele meu. Sam face semn cu capul spre mine.

- Ce mai faci, Nora?

- Pe bune? zic.

Morgan își îndreaptă spatele și se uită de la unul la altul.

- Vă cunoașteți? întrebă ea.

- De fapt, Nora e sora mea, zice el.

- Sora ta?

Zâmbesc, fac semn de la unul la altul.

- Voi doi vă cunoașteți?

E un pic nedrept. Pot să număr de câte ori am fost în aceeași încăpere cu Sam. Nu ne-am văzut des când eram copii. Ne vedem și mai rar acum, când suntem adulți. Sunt singurul copil din prima căsătorie a tatălui nostru. Sam e unul dintre cei doi din a doua lui căsătorie. S-ar putea spune că Sam și fratele lui geamăn, Tommy, sunt motivul pentru care a existat a doua căsătorie - sarcina-surpriză a mamei lor fiind un mic indiciu al faptului că relația dintre părinții mei nu prea funcționa.

- Sam. Ce mama dracului? zice Morgan. Nu credeai că asta-i ceva ce ar fi meritat să pomeniști?

Nu știi dacă „asta“ la care se referă e faptul că fraatele meu m-a angajat fără să-i spună cine sunt sau la faptul că Sam are o soră. Înclin spre a doua, dar, înainte ca Sam să-i poată răspunde, telefonul lui Morgan zumzăie cu un apel. Ea mormăie că este organizatoarea nunții lor. Apoi dispare în hol ca să discute cu ea.

Mă întorc spre Sam, care îmi zâmbește.

- Mă bucur să te văd, zice. Ce-ai mai făcut?

- De ce trebuie să te fofilezi așa? întreb.

Zâmbetul lui dispare.

- Încerc de o lună să dau de tine. Nu mi-ai răspuns la nici un apel. Dar eu sunt cel care se fofilează?

M-a sunat, asta-i adevărat. De la moartea tatălui nostru i-am ignorat mesajele vocale și două e-mailuri criptice. Tatăl nostru nu dorise o ceremonie de înmormântare, așa că am evitat să întâlnirea cu fratele meu.

Adevărul este că nu vreau să am nimic de-a face cu Sam. Experiența mi-a arătat că e cel mai bine să n-am nimic de-a face cu el - sau cu oricine din a doua familie a tatălui meu. Și nici din cea de-a treia familie a tatălui meu.

- Trebuie să vorbesc cu tine, zice el.

- Ai dat opt milioane de dolari pe o casă placată cu gresie roșie ca să avem o discuție?

- E o discuție foarte importantă.

Încep să adun planurile și să le pun la loc în tuburile lor.

- Sunt în întârziere la următorul meu client.

- De fapt, Morgan te-a pus să-i rezervi restul după-amiezii, așa că...

Nu mai accept des proiecte rezidențiale, cum este această casă. Însă Morgan plătitese un avans substanțial - genul de avans care îmi dă timp să mă ocup mai mult de munca pe care o iubesc cel mai tare, genul de avans care îi permite ei să ceară ore suplimentare din timpul meu.

- Anulez bucuroasă cecul.

- Nu putem să stăm naibii și să vorbim câteva minute?

- Credeam că mi-am arătat foarte clar poziția, zic. Nu vreau banii tatei. Nu i-am vrut când trăia, cu siguranță nu-i vreau acum.

- Nu sunt aici pentru asta, spune.

Ridic privirea, mă uit în ochii lui. Un verde cețos cunoscut. Verdele tatei. Au aceiași ochi, același păr blond, aceeași piele. Doare, dar mă silesc să înăbuș asta.

E mai ușor când îmi amintesc că fratele meu nu se află aici decât pentru asta. Chiar și de cealaltă parte a pierderii noastre comune, cu siguranță nu-l

interesează brusc să avem o relație. Lucru care, în ceea ce mă privește, e în ordine. Nu mă interesează să am o relație cu Sam. Și mă interesează și mai puțin să am de-a face cu compania tatălui meu.

Așa cum am răspuns când le-am trimis avocaților tatălui meu ultimul e-mail de la Sam (cu subiectul: „Trebuie să vorbim“), el poate să păstreze tot ce vrea de la tatăl nostru. Cu toții pot.

– Rămâi cu bine, Sam, zic.

Pornesc spre ușă. Ușa pe care să ajung afară, spre trepte și departe de aici.

– Vrei să aștepți?

Merg mai departe și sunt aproape liberă. Sunt liberă din nou de el și de familia lui și de lumea lor.

Și apoi, când mâna mi-e pe clanță, fratele meu spune ceva. Singurul lucru care m-ar fi putut opri.

– Nora. Moartea tatei? strigă Sam. Căderea lui...

Mă opresc. Nu iau mâna de pe clanță. Dar nu mai înaintez.

– N-a fost un accident.

NU-ȚI POTI ALEGE FAMILIA (FAMILIILE)

Ultima dată când mi-am văzut fratele în carne și oase a fost în urmă cu cinci ani.

Eram la un dineu de ziua unchiului nostru, Joe. Joe este, de fapt, vărul tatălui nostru, însă au fost întotdeauna ca frații. Au fost crescuți împreună, au mers la liceu împreună, au locuit împreună după ce au terminat facultatea și și-au petrecut ultimele câteva decenii lucrând împreună. Totuși, dacă frații tind să se ciorovăiască – mai ales frații strâns legați, cum erau ei –, au izbutit ca în cea mai mare parte a timpului să nu aibă conflicte. Nu erau doar frați. Erau cei mai buni prieteni.

Tata dădea petrecerea de ziua lui Joe la Perry St, un restaurant aproape de West Side Highway, unul care se număra de multă vreme printre preferatele sale și ale lui Joe. Sam stătea lângă mine, în capătul mesei. Începuse de curând să lucreze pentru tatăl nostru și superviza lansarea unei noi proprietăți în Hawaii: o mică enclavă pe țărmul nordic din Kauai.

Sam s-a întors cu avionul la New York pentru dineu – și părea nemulțumit că tata insistase s-o facă,

mai ales din pricină că Tommy își petrecea cea mai mare parte a timpului umblând încolo și înapoi pe trotuar, într-o discuție la telefon despre serviciu.

Sam se tot uita la Tommy pe fereastră. Și Tommy lucra pentru tatăl nostru. Lucra pentru el de mai mult timp decât Sam. Nu-mi dădeam seama din expresia lui Sam dacă era invidios că Tommy avea un motiv să nu fie la masă. Sau dacă pe Sam îl deranja faptul că motivul lui Tommy de a nu fi la masă nu-l includea și pe el.

În orice caz, eu eram mai interesată să vorbesc cu Grace, care stătea de cealaltă parte a mea.

- Tatăl tău îmi spune că tocmai ți-ai deschis propriul atelier, mi-a zis ea. E grozav.

Întotdeauna îmi plăcuse Grace. Era liniștită și foc de deșteaptă și lucra cu tatăl meu de când eram eu mică. Lucra acolo de aproape tot atâta timp cât Joe - ea și Joe, doi dintre cei mai de încredere sfătuitoari ai tatei. Din spusele tatălui meu, Joe îl ajuta să păstreze mersul regulat al trenurilor, în vreme ce Grace era o parteneră mai creativă. Poate că de aceea părea că ei îi pasă cu adevărat de faptul că reușisem să câștig destul de mult din baza mea de clienți ca să-mi plătesc creditele de studii (o diplomă de licență în neuroștiințe și artele vizuale, urmată de o diplomă de masterat în arhitectură), să renunț la slujba de arhitect corporatist, să transform un garaj de pe Cobble Hill într-un atelier cu spațiu deschis și să devin șefa propriei firme.

Era o realizare însemnată să fi făcut asta fără ajutor financiar de la tata. Desigur, m-a sprijinit până m-am făcut mare, însă după ce am plecat de acasă s-a înțeles de la sine că o să mă descurc singură. Nu eram martiră, însă era important pentru mine să reușesc prin forțele proprii, și era important pentru mama. Așa mă

crescuse. „Prea mulți bani aduc necazuri“, obișnuia să spună. Iar tata a respectat faptul că așa voia ea (și mai târziu eu) să fie.

Grace cu siguranță știa asta, probabil de aceea s-a aplecat spre mine și mi-a zâmbit, bucuroasă să mă vadă ajunsă la capătul satisfăcător al unui drum lung.

- Am început să explorăm o proprietate pe Peninsula Nayarit, a zis. Ți-a pomenit tatăl tău de asta?

- Nu cred, nu.

- Sunt niște complicații geologice, dar e ceva foarte special. Vrem să ne integrăm în peisaj, să punem accentul pe sustenabilitate și sănătate. Nu doar să le recunoaștem, ci să ne inspirăm dintr-o stațiune pe care tatăl tău tocmai a vizitat-o în Asia. Să creăm o bunăstare clinică, să avem în personal un director medical. Evident, astea toate încep cu proiectul proprietății...

Am zâmbit. Nu părea o coincidență faptul că Grace aducea asta în discuție la câteva săptămâni după ce tata venise la o conferință profesională pe care am ținut-o despre impactul mediilor construite asupra soluțiilor legate de sănătate și longevității. Asta făcea tata - vedea o ocazie de implicare a mea și voia să se folosească de ea.

- Oricum, a continuat ea, tatăl tău spera că asta te-ar putea interesa întrucâtva.

Am simțit schimbarea în aer, Sam era dintr-odată atent la noi.

- Grace, știi că pe Nora n-o interesează micuța noastră companie...

M-am uitat la Sam.

- Adevărat, am zis. Totuși, mă interesează să vorbesc în numele meu.

Apoi m-am întors din nou spre Grace. Asta era o discuție pe care o avusesem cu tata în multe ocazii și răspunsul n-a fost niciodată altul decât un „nu“ dur și rapid. Cu toate acestea, apreciam faptul. Eram recunoscătoare că tata se mândrește cu munca mea, cu felul în care o abordam. Chiar dacă voiam să stau departe de munca lui.

- Am tot timpul ocupat în acest moment, am zis.

- Ești sigură? Ne-ar plăcea grozav tuturor să facem asta cu tine.

- Sunt sigură. Dar mulțumesc pentru întrebare.

Grace a încuviințat din cap, bucuroasă să renunțe la subiect, mai ales că era misiunea tatălui meu, nu a ei, să mă facă să mă simt inclusă. De asemenea, pentru că el îi făcea semn acum să li se alătore lui și unchiului Joe la celălalt capăt al mesei.

- Mă întorc, a zis.

Apoi m-a strâns de umăr, s-a ridicat și a plecat, lăsându-mă singură cu Sam.

- Atelierul tău, da? a zis el. Felicitări!

Felul în care a zăbovit pe „felicitări“ părea plin de înțeles, ca și cum ar fi vrut să spună opusul.

M-am silit să zâmbesc și m-am apucat să-mi netezesc rochia. Venisem la dîneu direct de la o întâlnire cu un client, așa că purtam încă hainele de lucru: rochie cu nasturi și mocasini cu ținte, blazer de catifea reiată. Părul strâns la spate într-un coc lejer. Simțeam critica în privirea lui Sam (cu jacheta lui de piele întoarsă și cizmele cu carâmb scurt), ca și cum ar fi hotărât că sunt, cumva, îmbrăcată prea elegant și nu destul de elegant.

I-am susținut netulburată privirea. Mama îmi dăduse devreme exemplul faptului că drumul cel mai rapid

spre nefericire este să-ți pese prea mult de dezaprobarea cuiva, mai ales a cuiva pe care aproape că nu-l cunoști.

- Mulțumesc, am zis.

- Tata mi-a spus că ai primit un comision gras în Red Hook, a zis Sam. O galerie de artă sau ceva în genul ăsta.

Era o școală elementară. Lucrasem la ea în ultimii doi ani și jumătate - colaborând cu o echipă de ingineri, educatori și specialiști în neuroștiințe. Școala era chiar pe malul apei, cu ferestre mari și săli de clasă deschise, totul centrat pe lumină naturală și aer curat, pe spații în care să alergi și să te miști liber. Revista *The Record* o pomenise de curând într-un articol ilustrat pe prima copertă despre clădiri aflate în prim-planul neuroarhitecturii și educației. Iar reacția la munca mea acolo - primirea pozitivă - era unul dintre motivele principale pentru care devenisem șefa propriei firme.

- Ceva în genul ăsta, am zis.

- Cât câștigi pe an? a întrebat el.

- Poftim?

Sam nu și-a luat ochii de la mine.

- Doar mă întreb, din punctul de vedere al afacerilor.

- Ei bine, din punctul de vedere al afacerilor, am zis, nu-i deloc treaba ta.

- Până când accepți oferta tatei...

M-am uitat pe fereastră la Tommy - de parcă avea să mă salveze. Însă era cu spatele la mine, așa încât n-avea habar că mă uit la el. Ca și cum mi-ar fi venit în ajutor pe loc dacă ar fi fost atent.

M-am întors din nou spre Sam, gata să-l întreb prin ce l-am făcut vreodată să creadă că sunt interesată să urmez acel drum. De slujba lui. De viața lui. De orice din toate astea. Dar mi-am amintit că nu era vorba